

ΘΕΑΤΡΟΝ, ΘΙΑΣΟΣ ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ. ΝΟΡ-
ΜΑΝ ΚΡΑΣΝΑ: «ΧΡΥΣΗ ΜΟΥ ΡΟΥΘ»

Ἡ κλίμακα τῆς παρουσίας τῶν Ἀμερικανῶν συγγραφέων σιῆ χώρα μας ἀκολουθεῖ τὴν μέθοδο τοῦ Ἀρχιτρικλίνου τῆς Κανά: πρῶτα τὸν καλὸν οἶνον κι' ἔπειτα τὸν ἐλάσσων.

Γνωρίσαμε δηλαδὴ πρῶτα τὸν Ο'Νήλ, κατόπιν τὸν Ἄντερσον, τὸν Odets, τὸν Tennessee Williams καὶ τώρα—δὲν πρέπει νὰ εἶμαστε κι' ἀξεδίψαστοι καὶ νᾶχουμε ὑπ' ὄψει

μας πὸς θαύματα δὲν γίνονται ὅλη τῆ ὥρα καὶ πὸς τὸ καλὸ θεατρικὸ κρασί εἶναι λίγο καὶ μετρημένο—ἔρχεται ἡ σειρά τῶν Κράσνα καὶ Σίας.

Ἡ «Χρυσὴ μου Ρούθ», εἶναι μιὰ ἐπιμελῆς Ἀμερικανικὴ προσπάθεια μεταγραφῆς Γαλλικοῦ Boulevard.

Εἶναι βέβαια χιλιάδες φορές καλύτερη ἀπὸ τὴν Κα Εἰσαγγελέα, ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι τὸ ἐπίπεδο τῶν ἔργων τοῦ Θιάσου Κατερίνας (μὲ τὴν ἐξαίρεση τῆς μοναδικῆς καὶ τόσο γεμάτης ὑποσχέσεις πού δὲν κρατήθηκαν, ἐναρκτήριας παράστασης μὲ τὴν Πόρνη πού Σέβεται) ἀνέβηκε ἔπειτα ἀπὸ τὴν προηγουμένη πτώση του.

Μολαταῦτα τὸ Κοινὸ τῆς πρώτης ἐνθου-
σιαστήκε, γέλασε, χειροκρότησε καὶ δὲν θᾶταν
πρόβλεψη ἂν γράφαμε ὅτι τὸ «Χρυσὴ μου
Ρουθ» θὰ κρατήσῃ τὸ πρόγραμμα τοῦ Θεά-
τρου Κατερίνας γιὰ πολὺν καιρὸ. Τὸ ἔργο
ἔχει ὅλα τὰ προσόντα (ἡ ἱστορία μιᾶς κοπελ-
λίτσας δεκάξη χρόνων πὺ συνεπαρμένη ἀπὸ
τὸν ἐνθουσιασμό της γιὰ τὴν καινούργια γεν-
νιά πὺ μάχεται γιὰ τὰ ιδεώδη της, δὲν εἶναι
μόνο πρόεδρος σὲ διάφορα κωμικὰ κί' ἀπί-
θανα σωματεῖα, ἀλλὰ νομίζει πὺς ὁ σκοπὸς
ἐξαγιάζει τὰ μέσα καὶ δὲν διστάζει νὰ στείλῃ
μιὰ φωτογραφία τῆς ὁμορφῆς μεγαλύτερης
ἀδελφῆς της μέσα στὰ γράμματα πὺστελνε
σὲ διάφορους πολεμιστῆς, κάνοντας ἔτσι νὰ
γεννηθεῖ ἓνας ἔρωτας σ' ἓνα ἀεροπόρο γιὰ
τὴν ἀνύποπτη κί' ἀρραβωνιασμένη ἀδελφή της.

Ἡ προσπάθεια τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέ-
ρας γιὰ νὰ πάρῃ ἡ κόρη τους τὸ νεώτερο ἀπὸ
τοὺς γαμπροὺς πὺ τὴν διεκδικοῦν, ἡ ἀπεγνω-
σμένη μάχη τοῦ μεγαλύτερου ἀπὸ τοὺς δυὸ
γιὰ τὴν ὠραία Ρουθ κ.λ.π. εἶναι ὅτι πρέπει
γιὰ τὸν κόσμον πὺ πάει στὸ θέατρο τὸ καλο-
καίρι μετὰ τὸ φαγητὸ γιὰ νὰ δροσιστεῖ καὶ
νὰ χωνέψῃ (ἀνάμεσα στὸ Μεγάλον Κοινὸ πὺ
τὸ ἐνστιχτό του τὸ ὀδηγεῖ ἀλάνθαστα στὴ δια-
λογὴ τοῦ καλοῦ καὶ στὸ Ἐλάχιστον Κοινὸ πὺ
μπορεῖ νὰ κάνει αὐτὴ τὴ διαλογὴ εἶναι κί'
αὐτὸ τὸ τρίτον κοινὸ πὺ οὔτε θέλει οὔτε μπο-
ρεῖ νὰ διαλέξῃ) καὶ στὰ χέρια τοῦ συγγραφέα
τῆς Χρυσῆς μου Ρουθ, γίνεται μιὰ διασχεδα-
στικὴ ἱστορία ἀκόμη καὶ γιὰ τὸ ἄλλο Κοινὸ
πὺ μόλις βγεῖ ἀπὸ τὸ θέατρο ἀναρωτιέται
γιατὶ γράφτηκε καὶ τὴν ξεχνάει.

Μόνον πολλῆς φορῆς ἀπὸ μιὰ παράσταση
σᾶν τοῦ Θιάσου Κατερίνας δὲν ξεχνάει κανεὶς
τὸ ἀληθινὰ ἐξαιρετικὸ παίξιμον μερικῶν ἠθο-
ποιῶν ὅπως τῆς Διδας Ἑλλῆς Λαμπέτη νὰ
ποῦμε πὺ στὸ ρόλον τῆς μικρῆς Μύριαμ ἔπαιξε
σᾶν μεγάλη ἠθοποιός, τοῦ κ. Τίτου Φαρμάκη
πὺ δημιούργησε κυριολεκτικὰ στὸ παρουσί-
σμα τοῦ ἀραβωνιαστικοῦ πὺ ἀγωνίζεται γιὰ
νὰ κρατήσῃ τὴν ἀξιοπρέπειά του καὶ τὴν ἀγα-
πηκῆν του, καὶ τῆς Κας Κατερίνας πὺ εἶταν
μιὰ ἀξιολάτρευτη Ρουθ.

Ἄγλαϊα Μητροπούλου